

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 10/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Č. a J. Č., Z., zastúpených advokátkou JUDr. R. M., Advokátska kancelária, Z., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 111/2011 z 3. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Č. a J. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2011 doručená sťažnosť J. Č. a J. Č. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 111/2011 z 3. mája 2011.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovatelia boli žalobcami v súdnom spore o určenie vlastníckeho práva k bytu vedenom na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 233/2009. Okresný súd rozsudkom

zo 7. októbra 2010 žalobu sťažovateľov zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, a tým aj nepreukázanie naliehavého právneho záujmu o určenie vlastníctva k bytu; krajský súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti predovšetkým zhrnuli právne závery všeobecných súdov a svoje argumenty prednesené v konaní pred nimi, ako aj to, že krajský súd vôbec neskúmal absolútnu neplatnosť všetkých právnych úkonov, na základe ktorých sa mali stať vlastníkom celého bytového domu (vrátane predmetného bytu) obchodná spoločnosť S., s. r. o., a ďalšie fyzické osoby, hoci toto vlastníctvo malo prejsť na mesto Z.

Vo svojej ďalšej časti sťažovatelia len mechanicky poukázali na konkrétne články ústavy a dohovoru, ale bez akejkoľvek súvislosti na skutkové a právne závery rozsudku krajského súdu s návrhom, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu bolo porušené rozsudkom krajského súdu a že tento rozsudok sa zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd v súvislosti s prerokúvanou vecou musí pripomenúť, že jeho úlohou je len ochrana ústavnosti (čl. 124 a nasl. ústavy), a nie „bežnej“ zákonnosti. Aj napriek tomu, že je súčasťou súdnej moci upravenej v siedmej hlave ústavy, je vyčlenený zo sústavy všeobecných súdov; nie je im preto ani nadriadený a spravidla mu neprislúcha prehodnocovať nimi vykonané dôkazy ani právne závery urobené na ich základe, pokiaľ tým nedôjde k porušeniu ústavou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľov.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovatelia namietajú, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6. Sťažovateľom nebolo obmedzené ani upreté právo domáhať sa určovacou žalobou svojho tvrdeného nároku na nezávislom a nestrannom súde; okresný súd aj krajský súd sa meritórne zaoberali sťažovateľmi uplatnenými nárokmi, keď ich prerokovali a po

vyhodnotení ako nedôvodné všetky zamietli. Skutočnosť, že sa sťažovatelia so závermi všeobecných súdov nestotožňujú, nemôže sama osebe založiť odôvodnenosť ústavnej sťažnosti.

7. Námietka sťažovateľov, že sa krajský súd vôbec nezaoberal neplatnosťou úkonov, na základe ktorých malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k bytovému domu na ostatne evidovaného vlastníka, nemá žiaden vzťah k posúdeniu neexistencie aktívnej legitímácie na strane sťažovateľov v danom spore krajským súdom, preto táto námietka sama osebe ani nemohla založiť pre nich žiadané subjektívne právo.

8. Celkovo možno povedať, že ústavnej sťažnosti chýba akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, ak je jej jadrom iba vyjadrenie nesúhlasu sťažovateľov s napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu. Ústavný súd na základe toho dospel k záveru, že sťažnosť bola zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov už pri predbežnom prerokovaní na neverejnom zasadnutí senátu odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2012